

Hiện Hữu Vô Duyên

Hôm nay trời lạnh quá, đã gần chín giờ rồi...mà chưa thấy mặt trời...coi như ngày chưa có? Tôi biết trời đang gió, hoa nở mà cành rung...tôi cũng nghe trong lòng trái tim mình...nức nở. Sao tôi buồn vậy chớ? Buồn như ngày hôm qua. Không lẽ tuổi mình già rồi nghĩ đời tàn tạ? Mà kìa, cảnh phố xá, thiên hạ vẫn bình thường. Tôi khoác áo ra đường ghé cà phê hiên gió...

Tôi nhìn ra đám cỏ. Đám cỏ vàng xác xơ. Tôi đọc khẽ câu thơ mình làm trong bất chợt: "Em ơi cỏ xanh kia như tóc người mới hót...". Ôi câu thơ bất chợt có ý nghĩa gì đâu? Cà phê đen một màu, một màu đen ảm đạm. Tôi muốn nó màu xám. Muốn là muốn, thế thôi!

*

Không có bạn cùng ngồi. Trước mặt tôi, trống trải. Người ngoài đường, qua, lại...Một ngày mới lại, qua...Tôi đốt điếu thuốc, phà, khói, mây, đời mờ mịt. Tôi một mình ngồi hít khói thuốc nghe mùi sương. Tôi nhớ những hoàng hôn mái tranh nghèo ám khói...Mẹ già hết chờ đợi mấy đứa con lang thang. Tôi nhớ cánh đồng vàng lúa chín không ai gặt...Thời Quê Hương có giặc, ai chính nghĩa hơn ai? Tôi, bất chợt thở dài...tháng Tư ngày-cuối-tháng. Tôi thật tình chán nản, sáu năm tù...tự dưng!

Quán trưa trề, trống, không. Gió bay đầy hiên gió...Trước quán là đám cỏ, cỏ mùa Đông xác xơ...Thời gian bay phất phơ vài chiếc lá chưa rụng. Tôi thật tình lúng túng: Làm Thơ hay Làm Thịnh?

Trần Văn Lệ